

rettigede Størrelse ligeoverfor Staten, fordi de blive fremdragne som Grundlag for communal Bessatning. Jeg skal henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvad Betydning Veilighedsmomentet her kan have, og at den almindelige Erfaring er — den er gennemgaaende over hele Landet — at de mindre Skatteydere i Communerne i Forhold ere beskattede høiere efter Formue og Veilighed end de større, end Gaardmændene, fordi disse aldrig glemme at tage Hartkornbeskatningen med som et Moment, der maa tages med i Betragtning ligeoverfor dem, der intet Hartkorn have. Selv uden Hensyn hertil maa det vistnok erkjendes, at den ærede Ordfører havde Ret, naar han igaar sagde, at, om man end bygger disse Love saa snildt, som man vil, er der dog altid Nogle i Communerne, som ere endnu snildere, eller ialfald snilde nok til at see, hvorledes disse Love skulle høies; det er en almindelig menneskelig Bestræbelse, som gjør sig gjældende, idet man søger at slippe saa billigt som muligt ligeoverfor enhver Stat. Jeg har gjentaget mange Gange, og saa ofte jeg har haft Veilighed til at udtale mig om, at den communale Bessatning kunde være et Hjælpemiddel til Statsbeskatningen, har jeg atter fremhævet, hvad der ligeledes igaar blev gjentaget af den ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen), at det er den ligegyldigste Ting af Verden med Hensyn til den communale Bessatning, hvorledes man sætter Indtægten, naar man blot sørger for, at den er sat nogenlunde ligeligt ned — for at bruge det correcte Udtryk — for dem Alle; men det er ikke paa nogen Maade ligegyldigt overfor Staten, der kun skal have sine Procenter af det, der er opgivet. Det kan være Communens Beboere aldeles ligegyldigt, om de svare 2 eller 5 pCt., naar Summen alligevel bliver den samme; det er ligegyldigt, om de svare 2 pCt. af en større eller 5 pCt. af en mindre beregnet Indtægt, naar Summen ikke derved forandres, men det er ikke ganske ligegyldigt for Staten, der skal notes med en bestemt ved Lov for hele Landet fastsat Procent af den Indkomst, som man i Communen har fundet det hensigtsmæssigt at op-

stille som Communens Indtægt. Nu siger vel det ærede Medlem eller det ærede Mindretal — det er Mindretallet, jeg væsentligt mener, naar jeg henvender mig til dets ærede Ordfører — at der ligger en stor Garanti for, at dette ikke vil skee, deri, at man i Communerne ved at nedsette Indtægten for dem Alle vil risikere at komme til at udelade forskjellige mindre Beboere, som i den communale Bessatning ellers burde have været tagne med. Jeg tror imidlertid, at, naar man her navnlig vil holde fast paa den Benyttelse, der kan gjøres af Veilighedsmomentet, og ved den Erfaring, jeg nys nævnte, nemlig, at man altid for de Større tager Hartkornet med, vil det indsees, at Risikoen i saa Henseende ikke er meget stor; men selv om saa var, at man i en Commune bliver nødsaget til at udelade en halv Snees fattige Huusmænd for derved at opnaae større Fordeel for de Andre, tvivler jeg ikke paa, at man vil balancere det saaledes, at man siger: Herre Gud! Lad de Stakler være fri; vi Andre slippe dog alligevel lettere; thi vi risikere ellers at komme til at betale Skatten for dem, om vi ogsaa tage dem med! Den Sikkerhed, man skal have gennem de communale Interesser, anseer jeg altsaa ikke for stor, og jeg anseer den for saa godt som ingen, naar man samtidig med, at man regulerer de communale Skatter, tillige vil regulere Statskatten; jeg anseer denne endog for derved at være udsat for meget stor Fare. Derom vedkjender jeg mig, hvad jeg tidligere har tilladt mig at ytre, en Yttring, som hos den ærede Ordfører havde fremkaldt en Formodning om min Betragtning, som han kaldte „naiv“. Jeg betragter den communale Bessatning som et meget vigtigt Middel navnlig til at kontrollere, om Forholdet mellem Communens forskjellige Beboere er rigtig; men jeg betragter den paa ingen mulig Maade som Noget, der kan give fuld Sikkerhed for, at Indtægten ikke blot er fremdragen, men ogsaa er fremdragen i den Høide, den bør have for overhovedet taget at kunne bruges som Grundlag for Bessatning til Staten. — Dernæst vendte den ærede Ordfører for Mindretallet et andet Glas til og sagde: Vi maae stille den Fordring til en Skattelov, at den